

ANYÁM

Rongyokban lóg szívem ágyad fölött,
mint letépett tollú madár.
Macska szájából el-hova száll?
Ki szól most éretted, Anyám?
Ki szól most nevedben?
Csillagporból születél, mégis
fájdalom-fény gyúl szemedben.
Foltos életed megkopott ruhája elszakadt.
Anyám!
Szemedre ráterítette örök fátyolát az éj.
Apró darabokra tépett gondolattöredékek
tartják élted.
Ne félj!
Elárvult szemedet őrzöm.
Anyám!
Még az ég hártyáján pislákoló fény
olvad az ágyad szélén.
Megvilágítja szobányi élettered,
hol léted létembe beleremeg.
Anyám!
Lélegzeted lágy hullámain át
szemed sarkán egyre szűkül, szűkül a világ...
Falak hajsza-repedéseiben büszkeséged
keresett menedéket.
Mit tehetnék még érted?!
Könnybe esik szemem, mikor nevedet kiejtem.
Úgy féltelek, féltelek...
Varázsköpenybe rejtem gyöngyszívedet,
ne sodorjanak el tőlem az évek.
Anyám!
Sajgó lábú vak világ gúzsba kötött!
Rongyokban lógozok ég és föld között...
Keresztre feszülök,
Anyám, ágyad fölött.